

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **MAFRA, a. s.**, se sídlem Karla Engliše 519/11, Praha 5, zastoupený JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** European Financial Services, Inc., se sídlem N. E. Freemant Street 229, Oregon, Portland 8407, Spojené státy americké, zastoupen JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Elišky Peškové 735/15, Praha 5, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 2. 8. 2013, čj. O-64079/D36889/2012/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, čj. 9 A 164/2013 - 172,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2016, čj. 9 A 164/2013 - 172, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 2. 8. 2013, čj. O-64079/D36889/2012/ÚPV, a rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2012, čj. O-64079/47452/2010/ÚPV, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti ve výši 28 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám JUDr. Michala Růžičky, advokáta.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „European Financial Services“ nebo „navrhovatel“) podala dne 9. 9. 2010 u žalovaného (dále také jen „Úřad“) návrh na prohlášení kombinované ochranné známky č. 174995 ve znění „MLADÁ FRONTA

DNES“ (dále jen „napadená OZ“), jejímž vlastníkem je žalobce, za neplatnou. Navrhovatel uvedl, že napadená OZ je tvořena prvkem shodným s již existující kombinovanou ochrannou známkou č. 170613 ve znění „mladá fronta“

(dále jen „namítaná OZ“), jejímž vlastníkem je společnost Mladá fronta, a.s., přičemž napadená OZ byla přihlášena ve zlé víře. Namítaná OZ má podle navrhovatele vysokou míru rozlišovací způsobilosti, je veřejnosti známá, týká se výrobků a služeb totožného druhu zaměřeného na tentýž okruh spotřebitelů; relevantní veřejnost je tak uváděna v omyl ohledně původu výrobků a služeb a ochranná známka neplní svou základní funkci.

[2] Dne 12. 1. 2011 rozšířil navrhovatel svůj návrh ve smyslu § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb., o ochranných známkách, účinného do 30. 9. 1995 (dále jen „zákon č. 174/1988 Sb.“). Konstatoval, že napadená OZ byla zapsána bez písemného svolení osoby odlišné od přihlašovatele a žalovaný nezkoumal řádně zaměnitelnost napadené a namítané OZ, ačkoliv u spotřebitelů mohly vzbuzovat omyl o pravém výrobcí nebo poskytovateli služeb.

[3] Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) žalovaný:

- výrokem I. prohlásil napadenou OZ za neplatnou *ex tunc* podle § 32 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, v relevantním znění (dále jen „ZOZ“), ve spojení s § 6 ZOZ a § 3 odst. 1 písm. e), odst. 2 zákona č. 174/1988 Sb.;
- výrokem II. prohlásil napadenou OZ za neplatnou *ex tunc* podle § 32 odst. 1 ZOZ ve spojení s § 4 písm. g) ZOZ a § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb.;
- výrokem III. zamítl návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou podle § 32 odst. 1 ZOZ ve spojení s § 4 písm. m) ZOZ.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve vypořádal námitku žalobce, podle níž žalovaný již dříve pravomocně rozhodl o shodné věci. Žalovaný konstatoval, že v minulosti byl podán návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou, ten však dne 13. 9. 2004 podala společnost Mladá fronta, a. s., tj. osoba odlišná od současného navrhovatele. Nebyla dána ani totožnost věcná, neboť byl podán nový návrh. Proto nebyla založena překážka věci rozhodnuté.

V souvislosti s výrokem I. žalovaný shledal naplnění podmínek zápisné nezpůsobilosti napadené OZ, protože obsahuje prvky starší namítané OZ, a to ve vztahu k výrobkům a službám téhož druhu. Ve smyslu přechodného ustanovení § 52 odst. 1 věty třetí ZOZ žalovaný dále posoudil, zda je napadená OZ v souladu s aktuální právní úpravou, neboť v takovém případě by ji nebylo možné prohlásit za neplatnou. Uvedl, že napadená OZ je v rozporu také s nyní účinným ZOZ, protože stejně znějící prvky „mladá fronta“ mohou

pokračování

vést k záměně jimi opatřených výrobků a služeb a mást spotřebitele ohledně osoby jejich výrobce či poskytovatele.

K výroku II. žalovaný konstatoval, že byly naplněny podmínky § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb., neboť napadená OZ obsahuje kmen obchodní firmy vlastníka namítané OZ - společnosti Mladá fronta, a. s., resp. jejího právního předchůdce Mladá fronta, nakladatelství a vydavatelství, přičemž žalobce neprokázal písemné svolení ze strany tohoto dotčeného subjektu. S odkazem na § 52 odst. 1 větu třetí ZOZ žalovaný dále posoudil, zda je napadená OZ v souladu s aktuální právní úpravou. Ekvivalent § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. žalovaný spatřoval v § 4 písm. g) ZOZ, neboť účelem obou ustanovení je snaha předejít klamání spotřebitele ve vztahu k původci výrobků a služeb. Napadená OZ obsahující nosnou část obchodního jména jiného subjektu zakládá vysokou pravděpodobnost klamání veřejnosti, a proto je vyloučena ze zápisu do rejstříku ochranných známek také podle současného ZOZ.

[4] Proti výrokům I. a II. prvostupňového rozhodnutí podal žalobce rozklad. Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2013 (dále také jen „napadené rozhodnutí“) předseda žalovaného změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že:

- výrokem I. zamítl návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou podle § 32 odst. 1 ZOZ ve spojení s § 6 ZOZ a § 3 odst. 1 písm. e), odst. 2 zákona č. 174/1988 Sb.;
- výrokem II. prohlásil napadenou OZ za neplatnou podle § 32 odst. 1 ZOZ ve spojení s § 4 písm. g) ZOZ a § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb.

Předseda žalovaného se ztotožnil s názorem vysloveným v prvostupňovém rozhodnutí, podle něhož nebyla dána překážka věci rozhodnuté (z důvodu odlišnosti navrhovatelů, přičemž se nejednalo o stejnou věc ani vzhledem k výše uvedenému rozšíření návrhu).

Ve vztahu k výroku I. předseda žalovaného uvedl, že ačkoliv se ve věci nejedná o věc rozhodnutou, je třeba respektovat závěry vyslovené v předchozím správním a soudním řízení ohledně návrhu na prohlášení napadené OZ za neplatnou. Žalovaný vyslovil názor, že napadená a namítaná OZ obsahují shodný prvek „mladá fronta“, čímž se odchýlil od závěru učiněného v rozhodnutí Úřadu ze dne 14. 5. 2007, potvrzeného v rámci soudního přezkumu; předchozí rozhodnutí je přitom třeba respektovat (viz rozsudek městského soudu sp. zn. 11 Ca 171/2007, proti kterému byla zamítnuta kasační stížnost rozsudkem NSS sp. zn. 6 As 3/2009). Zápis napadené OZ do rejstříku tedy nebyl učiněn v rozporu s § 3 odst. 1 písm. e), odst. 2 zákona č. 174/1988 Sb.

K výroku II. předseda žalovaného ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím uvedl, že zápisem a užíváním napadené OZ mohlo nepochybně docházet ke klamání veřejnosti, protože žalobce je osobou odlišnou od Mladé fronty, vydavatelství a nakladatelství. Zápisnou překážku podle § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. bylo možné zhojit jen písemným souhlasem uvedeného subjektu, k čemuž nedošlo. Žalobce se mýlí v tom, že žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí „překvalifikoval“ důvod dle § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. na „náhradní důvod“ dle § 4 písm. g) ZOZ. Důvodem pro odmítnutí zápisu podle obou citovaných ustanovení je snaha předejít klamání běžného spotřebitele, jenž by mohl nesprávně vyhodnotit osobu původce u výrobků a služeb nesoucích shodné či podobné označení, které náleží různým subjektům. Každé vyvolání záměny v sobě obsahuje prvek klamavosti. Otázka klamavosti je otázkou právní, nikoliv skutkovou; jedná se o potenciální vlastnost, kterou není třeba prokazovat, přičemž její posouzení je věcí

úvahy správního orgánu. Předseda žalovaného tedy shledal naplnění důvodů zápisné nezpůsobilosti napadené OZ podle § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. a § 4 písm. g) ZOZ.

[5] Proti výroku II. napadeného rozhodnutí podal žalobce žalobu u městského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Městský soud shrnul, že důvodem neplatnosti napadené OZ je její klamavost. Obsahuje totiž společný kmen „mladá fronta“, který obsahuje již starší namítaná OZ a jenž obsahuje název jiné osoby, aniž bylo doloženo její písemné svolení. Uvedené skutečnosti zakládají vysokou pravděpodobnost klamání veřejnosti o osobě uvádějící na trh výrobky a služby opatřené napadenou OZ.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedl, že městský soud zaměnil uplatněný „výmazový důvod“, neboť navrhovatel v návrhu výslovně uplatnil překážku staršího práva dle § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb., nikoliv klamavost dle § 3 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona. Překážka klamavosti a překážka staršího práva z jiného označení byly a jsou zákonem upraveny samostatně. Městský soud nesprávně posunul právní posouzení věci přímo do režimu § 4 písm. g) ZOZ, ačkoliv odpovídajícím důvodem je § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ. S ohledem na § 12 odst. 1 ZOZ nemůže Úřad z moci úřední, ani osoba odlišná od subjektu dotčeného práva uplatnit překážku zápisné způsobilosti ze staršího práva dle § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ. Městský soud nerozlišuje ochranu starších práv z pohledu soukromého zájmu a veřejnoprávního aspektu překážky zápisné způsobilosti. Navrhovatel vůbec nebyl aktivně legitimován k uplatnění § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ. Městský soud se měl zabývat vztahem § 12 odst. 1 ZOZ k § 32 a § 52 odst. 1 ZOZ, což neučinil. Dále nesprávně hodnotil, zda bylo v daném případě možné dovodit písemné svolení subjektu namítaného staršího práva ve smyslu § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. Vůbec se pak nevypořádal s rešerší stěžovatele k rozhodovací praxi Úřadu ani s žalobním bodem, v němž stěžovatel namítal účelové obcházení zákona navrhovatelem poté, co samotný subjekt práva (společnost Mladá fronta, a. s.) své právo uplatnil ve správním řízení, v němž nebyl úspěšný.

[7] Městský soud podle stěžovatele pochybil, neboť nevzal na vědomí pravomocná rozhodnutí a skutková zjištění z předcházejících řízení a nevysvětlil své odlišné skutkové závěry (viz rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 Cmo 132/2009, Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 3155/2010, NSS sp. zn. 6 As 3/2009). V řízení zahájeném Úřadem v roce 2004 uplatnila společnost Mladá fronta, a. s., jak ochranu práva ke své firmě podle § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ, tak klamavost podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb. Věc již tedy byla pravomocně posouzena a vyřízena. Nejvyšší soud dospěl na základě totožného skutkového stavu jako v nyní projednávané věci k závěru, že stěžovatel vydáváním deníku Mladá fronta DNES nezasáhl do práv společnosti Mladá fronta, a. s., a to ani z titulu ochrany práv vlastníka ochranných známek, ochrany proti zásahům do práv k obchodní firmě, ani ochrany proti nekalé soutěži.

[8] Stěžovatel dále namítl nedostatečnost posouzení klamavosti napadeného označení a s tím souvisejícího dokazování. Podle stěžovatele se nejedná výlučně o otázku právní; závěr o klamavosti musí být něčím podložen. V napadených rozhodnutích žalovaného a městského soudu nebylo identifikováno obchodní jméno tak, jak bylo k rozhodnému

pokračování

datu zapsáno do obchodního rejstříku. Hypotéza, že na straně veřejnosti dochází k omylům, měla být podložena, a to již k datu rozhodnutí o zápisu ochranné známky. Tehdy bylo povědomí o právních předchůdcích stěžovatele vydávajících deník Mladá fronta DNES přinejmenším stejné jako povědomí o předchozím „neblabém podniku ÚV SSM“. Nelze přijmout argumentaci, že v uvedeném směru postačilo pouze porovnání obchodního jména/firemního kmene s napadenou OZ. Městský soud konstatoval, že správní spis obsahuje četné kopie korespondence z let 2009 - 2011; uvedené důkazy se však dle stěžovatele ve správním spise nenalézají, nemohl se k nim vyjádřit, a ani městský soud je neprovedl k důkazu. Jejich užití při posouzení klamavosti je proto nezákonné.

[9] Podle stěžovatele se městský soud řádně nevypořádal rovněž s žalobním bodem, podle kterého jsou závěry v napadeném rozhodnutí nelogické a neúplné, pokud jde o soulad výroku I. a II., s přihlédnutím k předcházejícímu rozhodnutí Úřadu ze dne 14. 5. 2007. Ve výroku I. napadeného rozhodnutí totiž předseda žalovaného zamítl návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou z důvodu, že slovní prvek „mladá fronta“ není označením, které může vést k záměně ve vztahu k namítané OZ, přitom se jedná o tentýž slovní prvek, který v případě výroku II. napadeného rozhodnutí považuje městský soud za prvek vedoucí k záměně s namítaným obchodním jménem, tudíž klamavý. Pouhé odůvodnění městského soudu, že se v případě rozhodnutí Úřadu ze dne 14. 5. 2007, z něhož plyne opačný závěr, jedná o posouzení jiného právního titulu a řízení s jinými účastníky, je nedostatečné. Podle stěžovatele je na daný případ přílehlavé rozhodnutí SDEU ze dne 22. 9. 2011 ve věci C-482/09, *Budějovický Budvar, národní podnik, proti Anheuser-Busch Inc.* (oproti rozhodnutí SDEU ze dne 12. 11. 2002 ve věci C-206/01, *Arsenal Football Club plc proti Matthew Reed*). Napadený rozsudek a rozhodnutí předsedy žalovaného jsou podle stěžovatele v rozporu se zásadou předvídatelnosti a legitimního očekávání.

[10] Městský soud nevypořádal žalobní bod, podle něhož nebylo provedeno srovnání výrobků a služeb chráněných napadenou OZ s předmětem podnikání subjektu namítaného obchodního jména. Závěr městského soudu, že srovnání vůbec nemuselo být prováděno, je nesprávný. Nadto by musely být předloženy důkazy o skutečném užívání kolidujících označení na trhu v relevantním okamžiku, což nebylo učiněno. Závěrem stěžovatel konstatoval, že správní spis neobsahuje návrh rozhodnutí rozkladové komise ve smyslu § 152 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, což je v rozporu se zákonem.

[11] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný se ztotožnil s posouzením okolností daného případu a aplikací odpovídajících právních norem městským soudem, své rozhodnutí považuje za logicky odůvodněné a nepřekračující rámec správního uvážení; ve správním řízení nedošlo k porušení práv účastníků. Navrhovatel v návrhu uvedl více důvodů, přičemž k neplatnosti ochranné známky postačuje důvod jediný. Rešerše k rozhodovací praxi Úřadu nemůže postihnout nuance jednotlivých věcí. Ust. § 12 ZOZ, jehož se dovolával stěžovatel, na projednávaný případ nedopadá, neboť ten se týká kolize dvou ochranných zámečků, zatímco nyní došlo ke kolizi s právem k obchodní firmě a klamání v důsledku shodného prvku. Stěžovatel nesprávně vyžadoval, aby žalovaný nahradil výslovný zákonný požadavek písemného svolení ve smyslu § 4 písm. d) zákona č. 147/1988 Sb. svou úvahou o implicitním souhlasu. Podle žalovaného není třeba dokazovat skutečnosti obecně volně

dostupné veřejnosti. Rozhodnutí civilních soudů není pro správní řízení relevantní. Navrhl, aby NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[13] Společnost European Financial Services ve vyjádření uvedla, že žalovaný a městský soud dospěli ke správnému závěru, že zápisu napadené OZ brání překážka zápisné způsobilosti dle § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb., resp. § 4 písm. g) ZOZ. Stěžovatel neprokázal, že by disponoval písemným svolením dotčeného subjektu. Předchozí řízení u soudů a správních orgánů se netýkala ustanovení, jež byla aplikována v této věci; rovněž účastníci byli odlišní. Dřívější zamítnutí návrhu na prohlášení neplatnosti téže ochranné známky z jiných důvodů nemůže zakládat legitimní očekávání, že o jiném návrhu z jiného právního důvodu bude rozhodnuto stejným způsobem. Posouzení klamavosti je otázkou právní a již ze skutečnosti, že před podáním napadené OZ byla přihlášena namítaná OZ, je zřejmé, že v rozhodné době existoval subjekt, jehož název obsahoval označení „mladá fronta“. Nebylo třeba doplňovat dokazování. Argumenty stěžovatele jsou dle navrhovatele účelové. Navrhl, aby NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[14] V dalších vyjádřeních a podáních stěžovatel a navrhovatel zopakovali již vznesené argumenty a setrvali na svých návrzích a stanoviscích.

III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Úvodem NSS konstatuje, že rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný, neboť je z něj zjevné, jak městský soud ve věci rozhodl, o jaký skutkový stav své rozhodnutí opřel a jaký má právní názor na posouzení věci (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Pokud se některými žalobními tvrzeními městský soud výslovně nezabýval, jednalo se o důsledek právního názoru městského soudu, nikoliv o opomenutí či vadu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. NSS v této souvislosti připomíná, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). To, zda byly postup a závěry městského soudu a žalovaného správné a zákonné, je předmětem posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a), popř. b) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, čj. 4 Azs 107/2016 - 25).

[17] NSS tedy přistoupil k meritornímu posouzení a dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele jsou důvodné. Jak je podrobněji rozvedeno níže, žalovaný se dopustil dvou závažných pochybení. Za prvé, nesprávně interpretoval a aplikoval právní ustanovení známkového práva, v důsledku čehož nepřípustně rozšířil předmět řízení zahájeného na návrh. Za druhé, nerespektoval své předchozí závěry, které ohledně napadené OZ učinil ve svém dřívějším rozhodnutí, aniž takový postup zdůvodnil. Městský soud pochybil, protože nesprávné závěry a postup žalovaného a jeho předsedy potvrdil a žalobu zamítl, ačkoliv měl napadená rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III.A Nesprávná interpretace a aplikace právních ustanovení známkového práva

[18] NSS předesílá, že navrhovatel podal návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou v době účinnosti ZOZ; napadená OZ ovšem byla do rejstříku ochranných známek zapsána

pokračování

za účinnosti zákona č. 174/1988 Sb. Podle § 52 odst. 1 ZOZ „zůstávají ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem“. Smyslem § 52 odst. 1 věty třetí ZOZ je „poskytnout co největší ochranu právům již jednou v dobré víře nabytým. Jedná se tedy o ustanovení ve prospěch subjektu, který již vlastníkem daného označení je. I v případě, že by správní orgán zjistil, že napadená ochranná známka byla zapsána v rozporu se zákonem účinným v době zápisu, ovšem tento důvod zápisné nezpůsobilosti již nebyl zahrnut do zákona č. 441/2003 Sb., je povinen návrh zamítnout“ (viz rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2010, čj. 1 As 18/2010 - 101). V dané věci to znamená, že zápisná způsobilost napadené OZ se primárně posuzuje podle podmínek stanovených v zákoně č. 174/1988 Sb. Pokud by jim nevyhověla, avšak splňovala by podmínky zápisu dle ZOZ, nelze ji prohlásit za neplatnou.

[19] Návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky podaný podle § 32 odst. 1 ZOZ musí být s ohledem na § 34 odst. 1 ZOZ odůvodněn a doložen důkazy; tím je dán rozsah zkoumání platnosti napadené ochranné známky žalovaným. Předmět řízení musí být určen dostatečným způsobem tak, aby všem účastníkům řízení bylo zřejmé, jaká jejich práva či jednání budou posuzována, a aby jim byla zaručena možnost účinně se hájit. Žalovaný je tedy vázán důvody uplatněnými v návrhu, které nemůže libovolně zaměňovat či rozšiřovat - především ne způsobem, který by vedl ke zcela nepředvídatelnému rozhodnutí, jaké účastníci nemohli předpokládat. Za projev libovůle a porušení práva na spravedlivý proces judikatura považuje situaci, v níž je rozhodnutí pro účastníka s ohledem na dosavadní stav řízení, dokazování, existující procesní situaci a především uplatněné právní námitky překvapivé; tato kautela je vyjádřena v § 2 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2007, čj. 8 Afs 59/2005 - 83, č. 1440/2008 Sb. NSS).

[20] Řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 1 ZOZ zahajuje Úřad na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu. Citované ustanovení jej ovšem neopravňuje libovolně rozšiřovat předmět řízení zahájeného na návrh a vedle důvodů uplatněných v návrhu přihlížet z úřední činnosti také k jiným, v konkrétním řízení neuplatněným důvodům a argumentům. Takový postup by byl zjevně v rozporu se zásadou předvídatelnosti postupu správního orgánu. Pokud Úřad shledá další důvody prohlášení ochranné známky za neplatnou, k nimž přihlíží *ex officio*, pak může z vlastního podnětu zahájit nové řízení vedle již probíhajícího návrhového řízení. Jsou-li pro to splněny podmínky, Úřad dokonce může taková řízení spojit (viz § 140 odst. 1 správního řádu). Jak již ale bylo uvedeno, předmět řízení musí být vždy jasně a určitě vymezen tak, aby jeho výsledek nebyl pro žádného z účastníků překvapivý a vlastník ochranné známky se mohl vyjádřit ke všem výtkám směřujícím vůči jeho zapsanému označení. Také pokud je Úřad nucen „překvalifikovat“ předmět řízení z důvodu změny právní úpravy (viz § 52 odst. 1 ZOZ), je povinen dát účastníkům možnost vyjádřit se k takové změně (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, čj. 3 As 42/2008 - 123).

[21] V nyní projednávané věci podal navrhovatel návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou z důvodu dřívějšího zápisu namítané OZ, kterou vlastní společnost Mladá fronta, a. s., pro výrobky nebo služby téhož druhu [§ 3 odst. 1 písm. e) zákona č. 174/1988 Sb.], a z důvodu přihlášení napadené OZ ve zlé víře [§ 4 písm. m) ZOZ]. Návrh byl

následně rozšířen o důvod ve smyslu § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. Navrhovatel tvrdil, že napadená OZ byla zapsána bez písemného svolení osoby odlišné od přihlašovatele a žalovaný řádně nezkoumal zaměnitelnost napadené a namítané OZ, ačkoliv u spotřebitelů mohly vzbuzovat omyl o pravém výrobci nebo poskytovateli služeb.

[22] Z uvedeného je zřejmé, že navrhovatel neodkazoval na žádné zákonné ustanovení ani neuváděl argumenty, jež by se týkaly klamavosti napadené OZ. Přesto žalovaný prohlásil napadenou OZ za neplatnou podle § 32 odst. 1 ZOZ ve spojení s § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. a § 4 písm. g) ZOZ, protože obsahuje kmen obchodní firmy společnosti Mladá fronta, nakladatelství a vydavatelství, resp. Mladá fronta, a. s., a tedy může klamat veřejnost o osobě uvádějící na trh výrobky a služby touto známkou opatřené. Ust. § 4 písm. g) ZOZ aplikoval žalovaný v návaznosti na přechodné ustanovení § 52 odst. 1 ZOZ s odůvodněním, že jeho účel je totožný s podstatou § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb., tj. předejít klamání běžného spotřebitele, který by mohl nesprávně vyhodnotit osobu původce u výrobků a služeb nesoucích shodné či podobné označení náležející jiným subjektům. Takové rozhodnutí bylo pro stěžovatele zcela překvapivé, neboť důvody, na nichž stojí, se značně odchyľují od těch uplatněných v návrhu společnosti European Financial Services.

[23] Žalovanému nelze přisvědčit v tom, že s ohledem na přechodné ustanovení § 52 odst. 1 ZOZ „toliko“ aplikoval důvod neplatnosti napadené OZ dle aktuální právní úpravy [§ 4 písm. g) ZOZ], který svým účelem odpovídá § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb.

[24] Podle § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení obsahující název, jméno, příjmení nebo vyobrazení osoby odlišné od přihlašovatele, ledaže se právnícká nebo fyzická osoba, která podala přihlášku ochranné známky nebo na kterou byla přihláška ochranné známky převedena, prokáže písemným svolením toho, komu přísluší uplatňovat právo na ochranu názvu, jména, příjmení nebo vyobrazení dotčené osoby.

[25] Smyslem citovaného ustanovení je „ochrana práv třetích osob, která by mohla být zápisem ochranné známky do rejstříku ochranných známek porušena, omezena či jinak dotčena. [...] Ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách představuje jednoznačné omezení práva na zápis určitých označení do rejstříku ochranných známek, když vylučuje zápis označení, která obsahují název (obchodní jméno, obchodní firmu), jméno, příjmení či vyobrazení jiné osoby než přihlašovatele. Současně stanoví jedinou výjimku z této výluky, kterou je prokázání písemného svolení dotčené osoby. [...] Správní orgány by proto měly při aplikaci ustanovení § 4 písm. d) zákona o ochranných známkách nejprve náležitě zjistit, zda se namítaná označení shodují, následně posoudit prioritu jednotlivých konkurujících si práv a vyhodnotit, zda jednání dotčených osob směřující k nabytí či uplatnění těchto práv není v rozporu se zásadou zákazu zneužití práva. Na základě takto zjištěného skutkového stavu teprve správní orgány vydají příslušné rozhodnutí, ve kterém popíšu svá zjištění a náležitě odůvodní závěry, které z nich učinily“ (viz rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2007, čj. 7 A 160/2000-56).

[26] Podle § 4 písm. g) ZOZ se do rejstříku nezapíše označení, které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby. Citované ustanovení obsahuje absolutní překážku zápisné způsobilosti směřující k ochraně veřejného zájmu, tj. k ochraně před klamáním spotřebitelů.

[27] Smyslem této úpravy je zabránit matení spotřebitelské veřejnosti ohledně původu výrobku nebo služby. V případě zkoumání klamavosti není posuzována podobnost dvou

pokračování

konkrétních ochranných známek či jiných označení užívaných v obchodním styku, nýbrž to, zda by na základě předmětné konkrétní ochranné známky mohl spotřebitel nabýt dojmu, že jde o výrobek či službu odlišného původu, například z hlediska výrobce nebo poskytovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2015, čj. 6 As 196/2014 - 34).

[28] NSS nepopírá, že ochranná známka může být od počátku svého zápisu do rejstříku klamavá ve smyslu § 4 písm. g) ZOZ, protože obsahuje obchodní firmu osoby odlišné od přihlašovatele. Avšak k závěru o klamavosti ochranné známky nepostačí samotná skutečnost, že spotřebitelé se mohou mylně domnívat, že výrobky označené napadenou ochrannou známkou pocházejí od osoby odlišné od jejího přihlašovatele (resp. vlastníka), ač tomu tak ve skutečnosti není (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, čj. 9 A 209/2010 - 65, č. 3111/2014 Sb. NSS). Ačkoliv klamavost je otázkou právní, nikoliv skutkovou, a tedy není předmětem dokazování (nemusí se jednat o reálně existující stav), nic to nemění na tom, že Úřad je povinen přesvědčivě a logicky popsat své úvahy o tom, z jakého důvodu podle něj může docházet ke klamání veřejnosti. Pouhé konstatování, že zapsaná ochranná známka obsahuje označení shodné s obchodní firmou jiného subjektu, je zcela nedostatečné. V uvedeném ohledu je třeba zabývat se jednotlivými prvky zapsaného označení (zde kombinované ochranné známky), tj. slovními prvky, grafickým znázorněním apod., ale také jeho souhrnným vyzněním. Celkový dojem totiž může ovlivnit obrazová a slovní část společně, v některých případech ovšem může vnímání spotřebitele ovlivnit jen určitý dominantní prvek (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2007, čj. 3 As 29/2007 - 95).

[29] Z výše uvedeného vyplývá, že smysl a účel § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. a § 4 písm. g) ZOZ je odlišný, a proto citovaná ustanovení nelze ztotožňovat ani libovolně zaměňovat. Klamavost ochranné známky ve smyslu § 4 písm. g) ZOZ se posuzuje ve vztahu k jejímu vlastníkovu a výrobkům a službám, pro které je tato ochranná známka zapsána, nikoliv ve vztahu k třetím osobám. Oproti tomu zkoumání způsobilosti napadené ochranné známky podle § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. je spjato s posouzením starších práv jiného konkrétního subjektu, neboť primárním účelem ustanovení je ochrana třetích osob. Nelze opomíjet, že smyslem právní úpravy známkového práva není jen ochrana spotřebitelů, ale rovněž ochrana práv vlastníků ochranných známek. Ztotožnění citovaných ustanovení, jak jej v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí provedli žalovaný a jeho předseda, je tedy v rozporu se zněním a smyslem předmětných ustanovení známkového práva. Ostatně ani judikatura NSS a Soudního dvora Evropské unie *a priori* nevylučuje souběžnou existenci ochranných známek se shodnými prvky či s prvky totožnými s jiným označením třetí osoby (např. obchodní firmou, jménem a příjmením; srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 10. 2014, čj. 1 As 118/2014 - 39, ze dne 26. 3. 2015, čj. 5 As 125/2014 - 27, rozhodnutí SDEU ze dne 30. 3. 2006, C-259/04, Recueil, s. I-3089, *Elizabeth Florence Emanuel proti Continental Shelf 128 Ltd*, ze dne 22. 9. 2011, C-482/09, Recueil, s. I-08701, *Budějovický Budvar, národní podnik proti Anheuser-Busch Inc.*, či ze dne 30. 5. 2018, C-85/16 P a C-86/16 P, *Kenzo*).

[30] Nadto by přijetí názoru žalovaného vedlo k absurdním závěrům, například že klamavost z důvodu přítomnosti obchodní firmy v napadené ochranné známce lze odstranit pouhým písemným svolením dotčené třetí osoby, což je zjevně proti smyslu právní úpravy klamavosti ve známkovém právu. Ztotožnění § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. s § 4 písm. g) ZOZ je nelogické také proto, že již zákon č. 174/1988 Sb.

obsahoval jednoznačné a výslovné ustanovení, podle něhož klamavost bránila zápisné způsobilosti ochranné známky. Podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb. platilo, že *ochrannou známkou nemůže být klamavé nebo nepravdivé označení*. Ani z uvedeného důvodu není NSS zřejmé, proč žalovaný označil § 4 písm. g) ZOZ za paralelu k § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb. Je zřejmé, že analogickým k § 4 písm. g) ZOZ není § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb., ale § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb.

[31] NSS zdůrazňuje, že nelze zaměňovat klamavost označení s nebezpečím záměny srovnávaných označení na trhu v důsledku jejich shodnosti či podobnosti [§ 7 odst. 1 písm. a) ZOZ; k rozdílu mezi klamavostí a zaměnitelností viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2015, čj. 6 As 196/2014 - 34], ani s otázkou shodnosti zapsané ochranné známky s nezapsaným označením nebo jiným označením užívaným v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby [§ 7 odst. 1 písm. g) ZOZ; jiným označením se rozumí například obchodní firma osoby odlišné od přihlašovatele, resp. vlastníka napadené ochranné známky, viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 1 As 140/2011 - 66]. Uvedené důvody zápisné nezpůsobilosti jsou založeny na starších relativních právech konkrétních subjektů odlišných od přihlašovatele, přičemž návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou může být podán pouze osobou, které tato práva svědčí a která je výslovně označena v tom kterém písmeni § 7 odst. 1 ZOZ (viz § 32 odst. 3 ZOZ).

[32] NSS připomíná, že důvod pro prohlášení napadené OZ za neplatnou, vznesený společností European Financial Services v návrhu, byl uplatněn podle § 4 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb.; navrhovatel tvrdil, že napadená OZ byla zapsána bez písemného svolení osoby odlišné od přihlašovatele a žalovaný řádně nezkoumal zaměnitelnost napadené a namítané OZ, ačkoliv u spotřebitelů mohly vzbuzovat omyl o pravém výrobcí nebo poskytovateli služeb. Vzhledem k § 52 odst. 1 větě třetí ZOZ žalovaný posuzoval, je-li napadená OZ v souladu s tímto zákonem. Podle NSS lze namítané důvody v aktuální právní úpravě podřadit pod § 7 odst. 1 písm. a) a g) ZOZ. Jak již bylo uvedeno výše, návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodů podle § 7 odst. 1 ZOZ může podat výhradně osoba, které svědčí práva vyjmenovaná v citovaném ustanovení (viz § 32 odst. 3 ZOZ). V projednávané věci je zřejmé, že návrhu navrhovatele nebylo možné vyhovět, neboť netvrdil (a tedy v tomto ohledu ani nenavrhl důkazy), že by byl vlastníkem starší ochranné známky či „uživatel“ jiného označení užívaného v obchodním styku. V uvedeném ohledu žalovaný vůbec nevedl ani své úvahy, ani dokazování.

[33] Lze shrnout, že žalovaný v nyní projednávané věci nepřipustně rozšířil důvody zápisné nezpůsobilosti napadené OZ uplatněné v návrhu společností European Financial Services, a to aniž před vydáním rozhodnutí umožnil účastníkům vyjádřit se k provedené „překvalifikaci“, čímž je rovněž zkrátil na jejich právech. Žalovaný nedostatečně objasnil své úvahy týkající se klamavosti, kterou *de facto* neodlišil od zaměnitelnosti srovnávaných označení, ani od otázky shodnosti napadené OZ s jiným označením. V důsledku uvedeného se nezabýval tím, zda vůbec byl navrhovatel oprávněn uplatnit namítané důvody zápisné nezpůsobilosti napadené OZ. Ačkoliv je napadená OZ kombinovanou ochrannou známkou, která není založena výhradně na slovním prvku „mladá fronta“, v odůvodnění napadených správních rozhodnutí zcela chybí posouzení všech jejích jednotlivých prvků, grafického znázornění, celkového dojmu atp.

III.B Nerespektování předchozích závěrů týkajících se napadené OZ

pokračování

[34] Dalším závažným pochybením žalovaného, které nutně vedlo ke zrušení nejen rozsudku městského soudu, ale také obou napadených správních rozhodnutí, je skutečnost, že žalovaný nerespektoval předchozí závěry, které ohledně napadené OZ učinil ve svém dřívějším rozhodnutí. Také proto NSS hodnotí jeho rozhodnutí v této věci jako překvapivá a v rozporu se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí.

[35] Ze správního spisu plyne, že dne 13. 9. 2004 podal vlastník namítané OZ (společnost Mladá fronta, a. s.) návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou, a to mj. z důvodů podle § 32 odst. 1 ZOZ ve spojení s § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb. (*ochrannou známkou nemůže být klamavé nebo nepravdivé označení*), písm. e) téhož ustanovení (*ochrannou známkou nemůže být označení shodné s ochrannou známkou, která je zapsána pro jinou právnickou nebo fyzickou osobu pro výrobky nebo služby téhož druhu*), uplatněn byl rovněž důvod podle § 32 odst. 3 ZOZ ve spojení s § 7 odst. 1 písm. g) ZOZ (*přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky*), a dále podal návrh na zrušení napadené OZ podle § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ (*úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka po dni jejího zápisu v důsledku užívání svým vlastníkem nebo s jeho souhlasem pro výrobky nebo služby, pro které byla zapsána, může vést ke klamání veřejnosti, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ těchto výrobků nebo služeb*).

[36] Ze správního spisu NSS dále zjistil, že rozhodnutím ze dne 12. 9. 2005 Úřad zamítl návrh na prohlášení napadené OZ za neplatnou a rovněž návrh na její zrušení. Proti uvedenému rozhodnutí podala společnost Mladá fronta, a. s., rozklad. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2007 předseda Úřadu zamítl rozklad a zároveň změnil původní rozhodnutí tak, že napadenou OZ zrušil pro knihy zařazené do třídy 16 mezinárodního třídění výrobků a služeb; pro ostatní výrobky a služby zařazené do tříd 16, 35, 38, 41 ponechal napadenou OZ v platnosti (rozhodnutím ze dne 11. 6. 2007 Úřad ve zkráceném přezkumném řízení změnil rozhodnutí ze dne 14. 5. 2007 tak, že napadená OZ byla zrušena pro výrobky a služby zařazené do třídy 16 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb; ve zbytku zůstala napadená OZ v platnosti).

[37] V odůvodnění rozhodnutí ze dne 14. 5. 2007 Úřad konstatoval, že napadená OZ neobsahuje nepravdivé či klamavé údaje [ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 174/1988 Sb.], které by mohly uvést spotřebitele v omyl, zejména pokud jde o povahu, jakost či zeměpisný původ zboží; ze slovních ani obrazových prvků napadené OZ nelze klamavost dovodit, protože je tvořena centrálně umístěným a dominantním slovním prvkem „DNES“, přičemž další slovní prvky „mladá fronta“ tvoří cca 1/5 označení a jsou umístěny v nevýrazném rámečku nad slovním prvkem „DNES“. Dále Úřad vyslovil závěr, že skutečnost, že určitý subjekt užíval shodné nebo zaměnitelné označení před zápisem napadené OZ do rejstříku (konkrétně právní předchůdci společnosti Mladá fronta, a. s., od roku 1945 do roku 1990), je otázkou zkoumání práv třetích osob, nikoliv otázkou klamavosti. Úřad rovněž nepřisvědčil závěrům navrhovatele, že spotřebitelé nakupují výrobky vlastníka napadené OZ v mylném domnění, že se jedná o výrobky pocházející od společnosti Mladá fronta, a. s. Z pouhé skutečnosti, že právní předchůdce společnosti

Mladá fronta, a. s., dlouhodobě užíval označení „mladá fronta“, a až následně podal jiný subjekt přihlášku označení obsahujícího prvky „mladá fronta“, nelze podle Úřadu vyvozovat rozpor se zájmy společnosti (míněno veřejnosti), nýbrž jde o partikulární zájmy společnosti Mladá fronta, a. s. K návrhu na zrušení napadené OZ podle § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ Úřad uvedl, že deník Mladá fronta DNES se svým obsahem výrazně odlišoval od novin původně vydávaných právními předchůdci společnosti Mladá fronta, a. s.; pravděpodobnost, že by v době zápisu napadené OZ mohlo dojít u spotřebitelů k záměně obou periodik, byla nulová. K tomu se označení Mladá fronta DNES stalo v důsledku dlouholetého užívání pro svého vlastníka příznačným, přičemž žádný jiný deník stejného či obdobného názvu není od roku 1990 vydáván. Napadená OZ se tedy nestala klamavou v důsledku jejího užívání, a proto Úřad návrh na její zrušení zamítl.

[38] Z obsahu správního spisu rovněž vyplynulo, že proti rozhodnutí Úřadu ze dne 14. 5. 2007 podala společnost Mladá fronta, a. s., žalobu u městského soudu, který ji rozsudkem ze dne 27. 11. 2008, čj. 11 Ca 172/2007 - 152, zamítl; rovněž kasační stížnost proti uvedenému rozsudku byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 7. 10. 2009, čj. 6 As 4/2009 - 292.

[39] NSS konstatuje, že odůvodnění rozhodnutí Úřadu ze dne 14. 5. 2007 obsahuje logickou, přesvědčivou a úplnou úvahu o klamavosti napadené kombinované OZ. Zabývá se hodnocením jejích jednotlivých prvků (nikoliv pouze slovní složkou) a jejím celkovým dojmem na spotřebitele. Vyjadřuje se také k tomu, proč má napadená OZ zápisnou způsobilost, přestože označení „mladá fronta“ užíval a užívá subjekt odlišný od jejího přihlašovatele. V odůvodnění rozhodnutí je rovněž zvlášť posouzena tzv. „počáteční“ a „dodatečná“ klamavost ochranné známky, jak to předpokládá ZOZ.

[40] Tzv. „počáteční“ klamavost existuje již v době zápisu ochranné známky do rejstříku a posuzuje se v řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky ve smyslu § 32 ZOZ. Oproti tomu „dodatečná“ klamavost ochranné známky vzniká až po jejím zápisu do rejstříku, a to v důsledku jejího užívání vlastníkem nebo třetí osobou s jeho souhlasem; posuzuje se v řízení o zrušení ochranné známky ve smyslu § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ (blíže srov. Koukal, P. a kol. *Zákon o ochranných známkách: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, k § 31 a § 32).

[41] Jak plyne z výše uvedené rekapitulace odůvodnění rozhodnutí Úřadu ze dne 14. 5. 2007, žalovaný a jeho předseda se v nyní napadených rozhodnutích podstatně odlišili od svých předchozích závěrů týkajících se klamavosti napadené OZ, aniž to jakkoliv odůvodnili (k možnému odchýlení se od dříve vysloveného právního názoru správního orgánu ve skutkově a právně obdobném případě, které musí být obzvlášť pečlivě zdůvodněno, srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 50/2009 - 233). V řízení přitom nevyplynuly žádné skutkové ani právní novoty, které by změnily okolnosti, za nichž Úřad rozhodoval v roce 2007. Rovněž z tohoto důvodu NSS dospěl k závěru, že žalovaný a jeho předseda porušili zásadu předvídatelnosti správních rozhodnutí a princip právní jistoty. Odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí dále nepřípustně směšuje posouzení „počáteční“ a „dodatečné“ klamavosti. Na str. 20 napadeného rozhodnutí předseda žalovaného konstatuje, že zápis nosné části obchodního jména pro jiný subjekt nepochybně zakládá a zakládá vysokou pravděpodobnost klamání veřejnosti. Dále uvádí, že ačkoliv vlastník napadené OZ vydává deník Mladá fronta DNES již 20 let, tato skutečnost neznamena, že napadená OZ nemůže klamat, přičemž nelze s jistotou tvrdit, že spotřebitelská veřejnost - byť prošla několika generacemi - nezaměňuje

pokračování

předmětné produkty a služby. Také v tomto ohledu předseda žalovaného pochybil, neboť se zjevně zabýval skutečnostmi, které mají původ až v době po zápisu napadené OZ do rejstříku; posouzení zrušení napadené OZ z důvodu „dodatečné“ klamavosti ve smyslu § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ přitom vůbec nebylo předmětem řízení zahájeného na návrh navrhovatele podaný dle § 32 odst. 1 ZOZ.

[42] Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá, že kasační námitky uplatněné stěžovatelem podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. jsou důvodné. Městský soud, žalovaný a jeho předseda věc posoudili nesprávně a v rozporu se skutečnostmi, jež plynou ze správního spisu.

[43] Závěrem NSS konstatuje, že se nezabýval dalšími kasačními námitkami, resp. úvahami a argumentací, neboť by nemohly na výše uvedených závěrech ničeho změnit.

IV. Závěr a náklady řízení

[44] NSS napadený rozsudek z důvodů popsaných výše podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že pro takový postup byly důvody již v řízení před městským soudem, NSS zrušil také žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. V něm bude žalovaný postupovat podle závazného právního názoru vysloveného v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[45] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne NSS v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Žalovaný, který ve věci neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení, jež důvodně vynaložil v řízení, proti žalovanému, který úspěch neměl.

[46] Stěžovatel NSS sdělil, že požaduje náhradu nákladů řízení spočívajících v třech úkonech učiněných před městským soudem a dvou úkonech učiněných před NSS, včetně režijních paušálů a DPH, a dále náhradu zaplacených soudních poplatků.

[47] NSS přiznal stěžovateli náhradu nákladů za zaplacené soudní poplatky ve výši 8000 Kč [1 x 3000 Kč za žalobu podle položky č. 18 bod 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a 1 x 5000 Kč za kasační stížnost podle položky č. 19 uvedeného zákona]. Stěžovatel byl v řízení před městským soudem a v řízení před NSS zastoupen JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem. NSS stěžovateli v souladu s jeho vyúčtováním přiznal odměnu za zastupování za pět úkonů právní služby [z toho tři úkony před městským soudem: sepis žaloby, sepis repliky k vyjádření žalovaného a účast na jednání před soudem méně než 2 hodiny, viz § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); dva úkony před NSS: sepis kasační stížnosti a sepis repliky k vyjádření žalovaného; viz § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 5 x 3100 Kč, celkem tedy částku 15 500 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále NSS přiznal 5 x 300 Kč, tj. celkem 1500 Kč jako paušální náhradu výdajů spojených s uvedenými úkony (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu). Jelikož advokát doložil, že je plátcem DPH, NSS mu odměnu a náhradu hotových výdajů navýšil o částku odpovídající uvedené dani, tj. 3570 Kč. Celková

výše přiznané odměny činí 28 570 Kč. Procesně neúspěšnému žalovanému tedy NSS uložil povinnost zaplatit stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku ve výši 28 570 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele.

[48] Osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti nemá (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); v soudních spisech přitom NSS nenašel žádné okolnosti, které by opodstatňovaly existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, dle nichž by tato osoba měla právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 věta druhá s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu